

مسافري/لنده كيسه

کوچنی ورور پی رالپڙلی وو، زه په تناره وم ډوډی مې پخوله. د ډوډی له پخولو وروسته چې له تناره رابنکته شوم ورور پی په منډه راغی ویل یې: لالا مې ویل بېگا له لس بجې گورو بام له راشه.

ورته ومې وویل: څه خبره ده؟

ویل یې: زه څه خبریم ویل یې ورله وایه چې ضرور راشه. حیرانه وم ورته مې وویل: سمه ده.

ټوله ورځ مې په همدې سوچونو کې تېره کړه، ډېر بد احساس مې درلود.

***

Ketabton.com

گلاب مې کوژدن وو، په ما پسې یې ډېر ځلې جرگه راولپږله خو پلار مې نه ورکولم. په وروستی جرگه کې مې پلار شل لکه اوغانی ولور کېښود.

یوه ورځ مې په ټوکو کې ورته ویلي وو چې:

هندوستانی شه روپی راوړ

په کورنو روپو مې پلار نه درکوبینه

خو کاش خوله مې ماته شوې وای، گلاب په رېښتیا تلو.
په هغې شپه مې ورسره ولیدل په ژړا شوم، ویل یې لېونی
ژاره مه بس په یو کال کې راځم. خو هغه دروغجن وو نن یې
خلور کاله پوره شول.

په هغې شپې چې تلو ورته مې کره چې:

کیدای شي بیا دیدن ونشي
پرېږده چې نن دې غېږ کې سمه وژارمه

تسلي یې راکوله خو زما زړه چېرته قرارېده؟
په سبا ورځ سهار وختي بام ته پورته شوم، ونو تازه پانې کړې
وې د گلاب دوی کور یې پناه کاوه له پسرلي مې کرکه کېده.
پاو ووت، گلاب له کوره راووت بېک یې په اوږه وو، پلار یې
ورغاړې ووت، په سپینه ږیره یې اوښکې روانې وې، د گلاب
مخ پوره نه ښکارېد د توت تازه پانو یې له دیدن منع کولم، اه
ظالمو زما بې وسۍ ته مو نه کتل؟
گلاب زمونږ د کور په خوا راروان شو.

د دېواله له بېخه یې راغږ کړ: ښکلا زه ځم، غږ مې. په ستوني
کې بند وو، یواځې مې اوښکې بهېدې.
د گلاب سترگې ډنډ شوې، خپل یو کوچنی عکس یې په یوې
توټه کې سره له ډبرې غوټه کړی وو بامه ته راوغورځاوه.
پښو کې مې سیکه نه وه کېناستم، ومې ژړل چې راپورته شوم
گلاب وړاندې تللی وو.

په غريو نيولي انداز مې وويل:

لالی مې ځي زه پسې گورم
وس مې د خدای په چارو نه رسي مئینه

لالی دې ځي خفه پرې نه يم
په شا دې نه گوري دا زړه مې پسې چوینه

***

کوټه مې جارو کوله، د بکس خوا کې د گلاب يو کوچنی عکس
پروت وو راپورته مې کړ ورته ځير وم غټې سترگې تور پېکې.
سترگې مې راپدې شوې، غلې دېوال ته کېناستم، له سلگو سره
گډ مې وويل:

جانانه کله چې راياد شې
دېوال ته کېنمه سر تیت کړم وژارمه

تا ويل نن ځم سبا به راشم
مياشتې دې تېرې کړې کلونه دې شمارمه

ستا د راتلو لوظ ميرات شه
زه دې د گوتو په شمارلو سترې کړمه

ستا هندوستان له مرگه تېر شه
زما په تور اوربل کې سپين ولگېدنه

زما دې شال په پري زور کړ
ستا د کولې له کانه نه خپږي لاسونه

مسافري سخته خواري ده
زما زاري ده رب دې راوله مئينه

جانانه خپل وطن ته راشه
دلته دا بندې دروازي مې ټروينه

پای

ليکوال: خسرو شاه مومند

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**